

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Lokama BT s. r. o.**, se sídlem Jaurisova 515/4, Praha 4, zastoupená PhDr. Mgr. Michalem Krajčírovičem, advokátem se sídlem Školská 1736/12, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2025, č. j. 17 A 30/2025 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **10 140 Kč** k rukám zástupce žalobkyně PhDr. Mgr. Michala Krajčíroviče, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná prvním výrokem rozhodnutí ze dne 21. 1. 2025, č. j. RRTV/616/2025-had, sp. zn. RRTV/2024/563/had, uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb., o službách platform pro sdílení videonahrávek a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o službách platform pro sdílení videonahrávek) [dále jen „zákon č. 242/2022 Sb.“], neboť poskytovala službu platformy pro sdílení videonahrávek <https://prehraj.to>, aniž do dne zahájení poskytování této služby učinila oznámení podle § 6 odst. 2 tohoto zákona. Druhým výrokem svého rozhodnutí žalovaná žalobkyni podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb. a § 35

písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), uložila pokutu ve výši 20 000 Kč. Třetím výrokem žalovaná žalobkyni uložila povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten dospěl k závěru, že je namístě postupovat podle § 46 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), tzn. podanou žalobu odmítnout a současně ji postoupit správnímu orgánu k rozhodnutí o řádném opravném prostředku (rozkladu). Důvodem uvedeného závěru byla skutečnost, že se dle městského soudu uplatní obecná právní úprava § 152 odst. 1 správního řádu, neboť zákon č. 242/2022 Sb. možnost podat řádný opravný prostředek nevyklučuje. Současně ze zákona č. 242/2020 Sb. nevyplývá, že by se úprava opravného prostředku měla řídit zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „*zákon č. 231/2001 Sb.*“). Městský soud tak nesouhlasil s názorem, který v průběhu řízení vyjádřila žalovaná, a sice, že proti jejímu rozhodnutí nebyl přípustný rozklad, a že její rozhodnutí bylo možné bez uplatnění řádného opravného prostředku napadnout žalobou u správního soudu.

[3] Městský soud tedy usnesením ze dne 19. 6. 2025, č. j. 17 A 30/2025 - 44, žalobu odmítl (výrok I.), věc postoupil předsedovi Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (výrok II.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a rozhodl, že se žalobkyni vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč (výrok IV.).

[4] Proti usnesení městského soudu podala žalovaná (dále „*stěžovatelka*“) kasační stížnost. V ní namítla, že napadené usnesení o odmítnutí žaloby je nezákonné v důsledku nesprávného posouzení, zda ve věci připadá v úvahu vedení rozkladového řízení. Ustanovení § 152 správního řádu se dle názoru stěžovatelky na řízení, která stěžovatelka vede, neuzije. Městský soud opomíjí, že imanentní součástí právního řádu České republiky je soulad s požadavkem vnitřní koherence. Rozhodnutí stěžovatelky je z povahy věci rozhodnutím vydaným v jednostupňovém řízení, a to zejména s ohledem na její úzkou specializaci v této oblasti (žádný jiný správní orgán není obdobně zaměřen) a organizační strukturu. Usnesení městského soudu je tak rozporné „*s právem*“ a jde proti obecné koncepci správního řízení před stěžovatelkou, jak je upravena nejen v zákoně č. 231/2001 Sb., ale také v dalších zákonech. Stěžovatelka má za to, že zákon č. 242/2022 Sb. obsahuje tzv. otevřenou mezeru v zákoně, jak je tato specifikována v odborné literatuře.

[5] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka zdůraznila význam základního právního předpisu, podle kterého při své činnosti postupuje, a to zákona č. 231/2001 Sb. Právě ten vylučuje dvojinstančnost řízení před stěžovatelkou a ochrana je účastníkům řízení v tomto případě, na základě § 66 zmiňovaného zákona, poskytována až v rámci správního soudnictví (a nikoli již předtím v řízení o řádném opravném prostředku). Stěžovatelka pak poukázala na příklady dalších právních předpisů, které upravují její činnost – i ty dvojinstančnost řízení před stěžovatelkou vylučují „*z logických důvodů vždy*“. Rozhodnutí městského soudu tak jde proti obecné koncepci správního řízení před stěžovatelkou. Navíc v daném případě není nijak upraven procedurální postup pro rozkladové řízení, podobně jako není v případě stěžovatelky zákonem upravena rozkladová komise (na rozdíl např. od České národní banky nebo Českého telekomunikačního úřadu). Stěžovatelka pak také opakuje tezi o takzvané otevřené mezeře v zákoně. Uzavírá, že neshledává žádný legitimní účel, který by odůvodňoval závěr, ke kterému dospěl městský soud. Stěžovatelka jako organizační

pokračování

složka státu není v současné době dle platné legislativy rozpočtově ani personálně vybavena pro vedení rozkladových řízení.

[6] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalobkyně. Ta navrhla její zamítnutí, neboť dle názoru žalobkyně je napadené usnesení zcela v souladu se zákonem. Klíčovým je při posouzení věci princip aplikační přednosti – *lex specialis derogat legi generali*. Ten stěžovatelka ignoruje. Pokud zvláštní zákon (např. zákon č. 231/2001 Sb.) neobsahuje potřebnou procesní úpravu, postupuje se podle obecného předpisu, kterým je v daném případě správní řád. To nakonec vyplývá i z § 66 zákona č. 231/2001 Sb., na který odkazuje sama stěžovatelka. Irelevantní je tak argument, v jehož rámci stěžovatelka odkazuje na procesní úpravu v jiných zákonech, které upravují její činnost. To se týká i zmínek o povaze řízení před stěžovatelkou, její struktuře či specializaci. Nelze hovořit o mezeře v zákoně. Správní řád, který se v dané věci uplatní, v § 81 odst. 1 a § 152 odst. 2 upravuje správní řízení jako v zásadě dvojinstanční. Možnost opačného výkladu by se v dané situaci, pokud by se zákon měl vykládat *contra legem*, musela opírat o důležitý důvod vyplývající z ústavního pořádku. Žádný takový důvod zde však není. Naopak by bylo zasaženo do základních práv účastníka řízení, kterému by byla upřena možnost užití opravného prostředku před dalším stupněm soustavy správních orgánů.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal zákonnost napadeného usnesení v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Úvodem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelka nepodřadila důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatelka není povinna kvalifikovat tvrzené důvody kasační stížnosti z pohledu konkrétního ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS). Přitom podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti téměř jen opakuje argumentaci, kterou uváděla již v podání ze dne 26. 5. 2025. Jím reagovala na sdělení městského soudu ze dne 21. 5. 2025, č. j. 17 A 30/2025 - 36, jímž městský soud stěžovatelku upozornil na to, že předběžně dospěl k závěru, že je namístě postupovat dle § 46 odst. 5 s. ř. s., a tedy žalobu odmítnout a současně věc postoupit správnímu orgánu k rozhodnutí o řádném opravném prostředku (rozkladu). Městský soud se poté k argumentaci, kterou mu stěžovatelka předestřela, v napadeném usnesení podrobně vyjádřil. Vzhledem k tomu, že na tyto detailně a pečlivě odůvodněné závěry stěžovatelka nereaguje v kasační stížnosti námitkami zásadně se odlišujícími od těch, které uváděla již v řízení před městským soudem, vychází Nejvyšší správní soud z obsahu odůvodnění napadeného usnesení, s jehož závěry se v podstatných ohledech ztotožňuje.

[11] Podle § 1 odst. 2 správního řádu *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*

[12] Podle § 152 odst. 1 správního řádu *proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. O povaze stěžovatelky jako ústředního správního orgánu není pochyb.*

[13] Podle § 5 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.*

[14] Podle § 46 odst. 5 s. ř. s. *podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.*

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že v daném případě byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle zákona č. 242/2022 Sb. Zákon č. 242/2022 Sb. sice v § 11 vymezuje jednotlivé přestupky, avšak současně neobsahuje právní úpravu procesního postupu v řízení o přestupku. Vodítko, podle jakého právního předpisu by mělo být postupováno v případě řízení o přestupku dle zákona č. 242/2022 Sb., a zejména, zda je v tomto případě vyloučeno řízení o opravném prostředku, či nikoliv, z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb. nevyplyvá.

[16] Za této situace je třeba vyjít z citovaného § 1 odst. 2 správního řádu zakotvujícího obecnou a subsidiární povahu správního řádu. Správní řád je jako obecný právní předpis nutno použít vždy, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odchytky od režimu stanoveného správním řádem musí zákon výslovně stanovovat, ať již negativně, nebo pozitivně (viz např. Potěšil, L. § 1 [Předmět úpravy a rozsah působnosti]. In: Potěšil, L. a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 20, marg. č. 54; Staša, J. § 1 odst. 2 In: Kopecký, M. a kol. *Správní řád: Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupný v systému ASPI pod ASPI ID: KO500_p22004CZ; stav k 1. 9. 2022). Zákon č. 242/2022 Sb. přitom použití správního řádu nevylučuje. Úmysl zákonodárce vyloučit v daném případě správní řád nelze dovodit ani z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb.

[17] Není žádného důvodu vyloučit aplikaci § 1 odst. 2 správního řádu pro „úzkou specializaci“, jak o ní ve vztahu ke své činnosti hovoří stěžovatelka, ani z důvodu organizační struktury stěžovatelky. Tyto skutečnosti nemohou samy o sobě odůvodňovat vyloučení obecné právní úpravy správního řádu.

[18] Podle správního řádu je správní řízení zásadně řízením dvojinstančním (§ 81 odst. 1 a § 152 odst. 2). Jedná se o projev vůle zákonodárce připustit odvolání, respektive rozklad proti rozhodnutím správních orgánů jakožto obecné pravidlo s možnými výjimkami stanovenými správním řádem nebo jiným zákonem. Účastník řízení tak má v zásadě právo podat proti rozhodnutí správního orgánu řádný opravný prostředek. Případná výjimka musí být výslovně stanovena pouze zákonem (viz výše, odst. [16]). Jak upozornil již městský soud, tato skutečnost plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020 - 21, č. 4078/2020 Sb. NSS, odst. [13]). Zákon č. 242/2022 Sb. odchylku od možnosti podat řádný opravný prostředek nestanoví.

pokračování

[19] V případě závěrů formulovaných v odst. [18] Nejvyšší správní soud navazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 7. 2004, č. j. 5 A 69/2001 - 80, č. 746/2006 Sb. NSS, dle kterého „[z]ásada dvojinstančnosti správního řízení vyjadřuje subjektivní právo účastníků správního řízení napadnout zásadně každé rozhodnutí vydané v prvním stupni řádným opravným prostředkem, tedy odvoláním či rozkladem; výjimkou z této zásady jsou případy, kdy buď takové oprávnění vyloučí zákon nebo kdy se účastník svého práva podat odvolání či rozklad vzdá“. Ačkoli se citovaný rozsudek vztahoval ke „starému“ správnímu řádu, tedy zákonu č. 71/1967 Sb., jsou jeho závěry stále plně použitelné, neboť recentní úprava je věcně shodná.

[20] Na obecnou úpravu správního řádu o možnosti podat proti rozhodnutí o přestupku opravný prostředek přitom navazuje rovněž přestupkový zákon; podle něj (jako *lex specialis* ve vztahu ke správnímu řádu) se v dané věci postupuje. Ten v § 96 speciálně vůči § 81 správního řádu upravuje pouze rozsah odvolacích práv jednotlivých účastníků řízení o přestupku.

[21] Již městský soud správně konstatoval následující: S ohledem na to, že správní řízení je dle správního řádu obecně dvojinstanční, a současně zákon č. 242/2022 Sb. nevylučuje aplikaci správního řádu ani možnost podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, a nečiní tak ani přestupkový zákon, nelze než dospět k závěru, že proti rozhodnutí stěžovatelky o přestupku spáchaného podle zákona č. 242/2022 Sb. je přípustný řádný opravný prostředek (rozklad).

[22] Stěžovatelka opakovaně poukazuje na klíčový význam zákona č. 231/2001 Sb. pro její činnost. K tomu je nutné uvést, že v relevantní právní úpravě zákona č. 242/2022 Sb. není obsažen žádný odkaz na zákon č. 231/2001 Sb., a to ani v příslušné části důvodové zprávy k tomuto zákonu. Sám zákon č. 231/2001 Sb. (včetně důvodové zprávy k němu) nikterak neupravuje možnost použití tohoto zákona i na řízení o přestupku vedená podle zákona č. 242/2022 Sb. (logicky se tak nestalo v době přijetí zákona č. 231/2001 Sb., ale ani později, pop přijetí zákona č. 242/2022 Sb.), případně jiného zákona. Zákon č. 231/2001 Sb. se v tomto smyslu, stejně jako zákon č. 242/2022 Sb., vztahuje na jiný okruh společenských vztahů, byť oba zákony regulují činnost stěžovatelky (činí tak ovšem rozdílně s přihlédnutím k rozdílné materii, kterou upravují). Pro aplikaci zákona č. 231/2001 Sb. na řízení o přestupku podle zákona č. 242/2022 Sb. tak chybí právní podklad.

[23] Bez významu jsou také odkazy stěžovatelky na jiná přestupková řízení, která vede, a ve kterých je vyloučeno odvolací (rozkladové) řízení. Je tomu tak z toho důvodu, že zákony, na které stěžovatelka poukazovala, tj. zákon č. 231/2001 Sb., zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání), a zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, obsahují výslovnou výjimku z použití správního řádu, a to právě pokud jde o konání odvolacího, respektive rozkladového řízení (viz § 66 zákona č. 231/2001 Sb., § 16 zákona č. 132/2010 Sb., § 8c odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb.). Nejde tedy o srovnatelné případy s projednávanou věcí, neboť v té není zákonem č. 242/2022 Sb. možnost podání řádného opravného prostředku vyloučena.

[24] Irelevantní jsou také odkazy stěžovatelky na právní úpravu činnosti České národní banky a Rady Českého telekomunikačního úřadu. V těchto případech jsou procesní pravidla

jednoznačně upravena v zákonech upravujících činnost těchto orgánů. Zákodárce tak dal jasně najevo svůj úmysl odchýlit se od obecné právní úpravy správního řádu. To však není případ přestupků dle zákona č. 242/2022 Sb.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem také v tom, že v dané věci nejde ani o tzv. mezeru v zákoně. Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 - 108, č. 3428/2016 Sb. NSS, odst. [37] a násl., a rozsudky, č. j. 6 Azs 192/2020 - 21, odst. [15] a násl., a ze dne 17. 1. 2024, č. j. 8 Afs 59/2023 - 39, č. 4575/2024 Sb. NSS, odst. [46] a násl.

[26] Ve smyslu citované judikatury práva mezera (logická nebo technická) vyžaduje, aby aplikace určité pozitivněprávní normy logicky předpokládala jinou právní normu, která však chybí a bez jejíhož doplnění je dané ustanovení neaplikovatelné. V takovém případě je z hlediska účelnosti práva třeba takovou mezeru odstranit aplikačním dotvořením práva soudem. V posuzovaném případě však dotčená ustanovení zákona č. 242/2022 Sb. a správního řádu lze v jejich vzájemné souvislosti aplikovat a současně řízení o opravném prostředku lze provést. Neexistuje důvod, pro který by nemohlo být v daném případě vedeno řízení o opravném prostředku (rozkladu), respektive žádný takový důvod z právní úpravy zákona č. 242/2022 Sb., ze správního řádu a rovněž ani z jiného zákona nevyplývá. Pokud stěžovatelka poukazuje na absenci rozkladové komise, resp. nedostatek procedurálních pravidel pro její ustanovení, je třeba odkázat na § 152 odst. 3 správního řádu. Právě ten totiž upravuje způsob ustanovení rozkladové komise. Stěžovatelka neuvedla žádný důvod, proč by nebylo možno aplikovat toto ustanovení i v posuzované věci, a proč by nebylo možné rozkladovou komisi zřídit. Tento důvod nelze spatřovat v personálních či rozpočtových nedostatcích, které stěžovatelka tvrdí. Je totiž věcí veřejné moci, jakým způsobem zorganizuje svou činnost. Organizační, rozpočtové či personální nedostatky nemohou jít k tíži adresátů veřejné správy; tyto deficity nemohou být důvodem pro krácení procesních práv účastníků řízení.

[27] Již městský soud také poznamenal, že v posuzovaném případě nejde ani o tzv. mezeru nepravou (teleologickou či axiologickou). Nepravé mezery jsou vždy spjaty s tzv. teleologickým pozadím právního řádu, tedy s hodnotami a principy, na nichž je jako celek založen. V daném případě však z hodnot a principů právního řádu ČR nevyplývá naléhavá potřeba vyloučení řízení o řádném opravném prostředku, která by ospravedlnila dotvoření práva nad rámec doslovného výkladu textu zákona. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016 - 62, č. 3632/2017 Sb. NSS, v odst. [21]: *„Možnost výkladu contra legem, tj. v rozporu s výslovným zněním právního předpisu (aniž by takový závěr byl textem vykládaných ustanovení, byť i chápaným do jisté míry volněji, umožněn), připadá v úvahu pouze výjimečně, např. v případě nutnosti zaplnění mezery v právu nebo naopak teleologické redukce [...], a to výlučně v případech, kdy si takový aplikační postup vyžaduje důležitý důvod vyplývající z ústavního pořádku“*. Z toho, co uvádí stěžovatelka, nelze dovodit žádný důležitý důvod, který by dosahoval ústavněprávní relevance, a který by měl vést k vyloučení možnosti podat proti jejímu rozhodnutí rozklad. Takovým důvodem ze své podstaty nemůže být úzká specializace stěžovatelky a rovněž ani její organizační struktura. Přestupková řízení jsou totiž obecně dvojstupňová. Výjimku z práva na podání opravného prostředku tak nelze dotvořit analogickým použitím § 66 zákona č. 231/2001 Sb. Analogické použití zákona č. 231/2001 Sb. by nebylo v neprospěch účastníka přestupkového řízení; právě to by jeho použití zcela vylučovalo.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud také dodává, že i komentářová literatura uvádí, že „[v] souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze v případě rozhodnutí o pokutě uložené Úřadem pro ochranu osobních údajů podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad k představenému Úřadu pro ochranu osobních údajů“ (komentář k § 11 zákona č. 242/2022 Sb. In: Hadaš, J. *Zákon o službách platform pro sdílení videonahrávek. Praktický komentář*. Wolters Kluwer. Dostupný v systému ASPI pod ASPI ID: KO242_2022CZ; stav k 1. 3. 2024).

[29] Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že v zákoně č. 242/2022 Sb. nejsou upraveny žádné procedurální otázky. Ve shodě s městským soudem k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že právě to je důvod, pro který je třeba v daném případě aplikovat správní řád. Správní řád totiž upravuje obecně vedení správního řízení, přičemž specifika pro přestupkové řízení, která reflektují zvláštnost tohoto typu řízení, jsou upravena v přestupkovém zákoně. Oba zákony, tj. správní řád a přestupkový zákon, je nutno v řízení o přestupku podle zákona č. 242/2022 Sb. aplikovat v souladu s principem subsidiarity.

[30] Výše konstatované závěry jsou také plně v souladu s požadavkem na vnitřní koherenci právního řádu ČR, jak jím argumentuje stěžovatelka. Bylo by naopak v rozporu s tímto požadavkem, pokud by za daného právního stavu měla být rozhodnutí stěžovatelky přezkoumávána správními soudy bez předchozího posouzení v řízení o řádném opravném prostředku. Právě na tomto principu je obecně vystavěn soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 5 s. ř. s.). Výjimky musí výslovně upravit zákon (např. právě § 66 zákona č. 231/2001 Sb.).

[31] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením věci, jak je provedl městský soud.

[32] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelčina kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 278/2016-16).

[34] Stěžovatelka v nynější věci nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně naopak úspěšná byla, proto jí náhrada nákladů řízení náleží (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[35] Náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti spočívaly v odměně advokáta za dva úkony právní služby: vyjádření ke kasační stížnosti a k jejímu doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 2 × 4 620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 bodem 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 × 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, opět ve znění účinném od 1. 1. 2025). Zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Náklady řízení o kasační stížnosti tak představují částky 9 240 Kč + 900 Kč, celkově tedy 10 140 Kč. Stěžovatelka je proto povinna žalobkyni k rukám jejího zástupce uhradit náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu